

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư, ngày 18/05/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 888

“BÀN VỀ HAI CHỮ CHÂN THÀNH”

Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi là một mảng chân thành”**. Chúng ta thấy hành trình hóa độ chúng sanh cả một đời của Ngài chân thật đúng như Ngài đã nói. Cả một đời Ngài là một mảng chân thành. Chúng ta là người học Phật, chúng ta học và làm theo Hòa Thượng, chúng ta phải kiểm soát ngay xem khởi tâm động niệm, việc làm của chúng ta là vì người, hay vì “ta”, vì “*cái của ta*”. Trong Tứ Thánh Quả của Tiểu Thừa, người muốn đạt được Sơ Quả thì phải vô ngã, không còn thấy “ta” nữa, không còn thấy “ta” thì không còn thấy “*cái của ta*”.

Tôi thấy mọi người làm việc gì cũng dính vào “*cái ta*” cho nên rất nặng nề, rất khổ. Quan trọng là chúng ta mang một mảng chân thành, tận tâm tận lực vì người mà phục vụ, vì người mà làm việc. Việc tốt thành công hay không còn do nhiều yếu tố, địa phương nơi đó, người ở địa phương đó có phước hay không. Quan trọng nhất là chúng ta phải dùng một mảng tâm chân thành để làm việc. Tôi đã đi rất nhiều nơi, tiếp xúc rất nhiều người, tôi thấy nhiều người chỉ làm việc cho để coi chứ không dùng một mảng tâm chân thành, không toàn tâm toàn ý để làm, khi nói ra và khi làm việc luôn bị dính mắc vào “ta” và “*cái của ta*”. Nếu chúng ta không nhận ra thì đây là một sự oan uổng bởi vì hết kiếp này không thể về Cực Lạc nhưng chắc chắn ba đường ác sẽ có phần.

Hòa Thượng nói: **“Cây to thì vẫn có những con vật đến ăn như sâu mọt, nhà to thì vẫn có con gián, con chuột”**. Ý của Ngài là chúng ta sẽ làm gián, làm chuột, làm sâu mọt chính vì do sự chấp trước vào “ta” và “*cái của ta*”. Những tập khí này đã đi theo chúng ta từ nhiều đời nhiều kiếp, đã trở thành tập khí sâu nặng, không thể một sớm một chiều mà bỏ được. Có người tu hành cả một đời nhưng vẫn không bỏ được.

Nhà Phật nhắc nhở chúng ta phải buông xả, buông xả tất cả thân tâm thế giới. **“Buông xả”** không có nghĩa là không biết gì, không làm gì. **“Buông xả”** là ta làm tốt tất cả mọi việc nhưng trong tâm không lưu lại bất cứ một hình ảnh nào. Nếu chúng ta làm rất nhiều việc mà lưu lại tất cả những việc đó trong tâm thì chúng ta tự hại chết mình rồi! Tu hành như vậy coi như đã uổng công một đời ăn chay niệm Phật, làm việc thiện nhưng không có kết quả tốt đẹp.

Chúng ta đừng tưởng niệm Phật, ăn chay, làm việc thiện thì không đọa vào địa ngục, súc sanh. Hòa Thượng nói: **“Người niệm Phật vẫn có thể bị đọa vào súc sanh làm con bạch tượng cho vua cưới, trên**

thân đeo đầy vàng bạc châu báu, hoặc làm những loài chim quý hiếm được người ta trân trọng, yêu quý, phục vụ nhưng vẫn là loài súc sanh hưởng phước". Chúng ta phải hết sức cảnh giác! Thật ra chúng ta biết điều này nhưng lại rất mau quên. Ý niệm trước có thể đã buông xả rồi nhưng ý niệm sau lại chấp trước, thậm chí chấp trước còn nặng hơn. Có nhiều người tưởng rằng mình đã buông xả rồi nhưng hôm qua vừa buông xả thì hôm nay lại dính mắc nhiều hơn. Có người tưởng rằng mình đã phát tâm dũng mãnh rồi nhưng thật ra đó là phát tâm của ý niệm trước, ý niệm sau đã là chấp trước rồi chứ chưa cần đợi đến ngày hôm sau. Người học Phật phải luôn luôn phản tỉnh!

Tập khí xấu ác đã ở trong ta từ rất lâu, không ai dạy nhưng chúng ta tự có tập khí xấu ác, thậm chí không ai dẫn khởi mà tập khí xấu tự dẫn khởi. Đức năng ở trong tự tánh của chúng ta nếu không có sự dẫn khởi một cách mạnh mẽ thì không thể ứng khởi vì từ rất lâu rồi nó đã bị nhấn chìm rất sâu. Hôm nay có thể chúng ta siêng năng nhưng siêng năng chỉ là tạm thời, còn lười biếng là cố hữu. Nếu ngày hôm sau chúng ta không đề khởi sự siêng năng, phần chần thì sự lười biếng sẽ làm chủ, lôi kéo chúng ta.

Học Phật thì phải giác ngộ, phải giác ngộ đến khi chúng ta toàn giác. Bây giờ chúng ta đang vừa mê vừa giác, mê và giác đan xen lẫn nhau nhưng mê nhiều hơn giác. Thí dụ chúng ta đang ngồi niệm Phật, miệng thì niệm Phật nhưng tâm chúng ta lại đang chiếu phim 3D.

Tổ Ấn Quang dạy: "**Kiệt thành tự khả chuyển phàm tâm**". Tâm chúng ta khi đạt đến chân thành tốt độ thì tự chuyển được tâm phàm phu của mình. Sự thù thắng nhất là chúng ta không những có thể chuyển được người xung quanh chúng ta mà còn chuyển được cả hoàn cảnh. Nhà Phật từ lâu đã nói: "**Y báo tùy theo chánh báo chuyển**". "**Chánh báo**" là nội tâm của chúng ta, "**y báo**" là hoàn cảnh xung quanh chúng ta. Chúng ta muốn chuyển hoàn cảnh xung quanh thì trước tiên phải chuyển từ chính nội tâm của mình. Chúng ta muốn chinh phục người, khuất phục người, đây là ý niệm sai lầm. **Khi chúng ta hoàn toàn chuyển thì người xung quanh chúng ta sẽ chuyển**. Chúng ta phải thật làm trong mọi việc, trong tu hành, trong đối nhân xử thế tiếp vật đều phải là một mảng chân thành, thật làm, không có một chút ý niệm "*tự tư tự lợi*".

Đáng lẽ ra chúng ta rất tốt rồi nhưng đến bây giờ vẫn không tốt vì chúng ta cũng làm nhưng không thật làm, không "*chí công vô tư*", có "*chí công*" nhưng không "*vô tư*", vẫn có ý niệm vì "*ta*", vì "*cái của ta*". Chúng ta phải đặc biệt cảnh giác đối với tập khí này! Mỗi chúng ta đều là phàm phu, đối với những việc có liên quan đến tình thân thì tự nhiên chúng ta sinh ra chấp trước. Nếu chúng ta không kiểm soát ngay lúc đó thì chấp trước sẽ chiếm thế thượng phong. Chúng ta phải thường kiểm soát, thường phản tỉnh!

Tôi nhìn thấy một yếu tố quan trọng: Khi chúng ta làm việc mà tâm không hoàn toàn vì người, tâm không hoàn toàn là một mảng chân thành thì kết quả sẽ hoàn toàn bị hạn chế. Nếu cái tốt đó chỉ tốt cho một đoàn thể của mình, chỉ tốt cho một nhóm của mình thì đây không phải là tâm của Phật Bồ Tát, không phải là tâm của người học Phật để tiến đến làm Phật. Tập khí của chúng ta rất nặng, quay đi quay lại vẫn chấp

trước vào “*cái ta*”, “*cái của ta*”. Nhiều đời nhiều kiếp, “*cái ta*” này đã khiến cho chúng ta đọa lạc đến mức te tua rồi nhưng đến bây giờ chúng ta vẫn tiếp tục dính mắc vào “*cái ta*” và “*cái của ta*”.

Người niệm Phật mà vẫn chấp trước vào “*cái ta*” và “*cái của ta*” thì không thể vãng sanh. Chúng ta niệm Phật mà chúng ta cứ nghĩ đến chuyện vãng sanh của chính mình thì coi chừng chúng ta sẽ không vãng sanh được vì quá chấp trước vào “*ta*”. Pháp tu Tịnh Độ yêu cầu như vậy thì chúng ta làm đúng như vậy.

Hòa Thượng nói: “*Chúng ta vãng sanh không phải vì ta mà vãng sanh, chúng ta phải vì chúng sanh mà vãng sanh*”. Chúng ta thành Phật không phải vì ta mà thành Phật, chúng ta phải vì chúng sanh mà thành Phật. Có người nói: “*Tôi thành Phật để tôi không phải luân hồi sinh tử nữa, để tôi không phải đọa vào địa ngục bị nguru đầu mã diện hành hạ nữa!*”. Người có ý niệm đó vĩnh viễn không thể thành Phật. Chúng ta thành Phật để có đầy đủ năng lực phục vụ chúng sanh, tiếp độ chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “*Nếu ta toàn tâm toàn lực làm tốt cho chúng sanh, hoàn toàn không có ta cũng chính là niệm Phật*”. Chỉ Hòa Thượng nói như vậy. Chúng ta toàn tâm toàn lực làm vì chúng sanh, không có một chút vì ta thì đó là tâm Phật. Tâm Phật chính là niệm Phật.

Nhiều người niệm Phật hiểu sai. Họ cho rằng miệng niệm Phật mới là niệm Phật, còn hết lòng hết dạ làm những việc vì lợi ích chúng sanh là xen tạp cho nên họ không chịu làm vì chúng sanh. Hòa Thượng nói: “*Chúng ta thật tâm làm vì chúng sanh, phục vụ cho chúng sanh, đó chính là niệm Phật. Ngài cư sĩ Lý Mộc Nguyên suốt một ngày từ sáng đến tối vì chúng sanh phục vụ đến mức quên ăn, quên ngủ. Tất cả thời gian trong ngày của Ngài đều để phục vụ chúng sanh. Người như Ngài Lý Mộc Nguyên một ngày chỉ cần niệm 5 - 6 câu danh hiệu Phật thì đã tương ứng với Phật rồi, còn hơn người suốt ngày niệm Phật nhưng tự tư tự lợi, chỉ nghĩ đến mình, không nghĩ đến chúng sanh đau khổ, không nghĩ đến chúng sanh đang cần được tiếp độ. Chúng ta đang dùng tâm gì để niệm Phật? Nếu chúng ta không dùng tâm Phật để niệm Phật mà dùng tâm phàm phu để niệm Phật thì kết quả niệm Phật không cao. Phải dùng tâm Phật để niệm Phật thì mới tương ứng được với Phật*”.

Hàng ngày chúng ta phải quán chiếu xem mình làm việc có thật tâm vì chúng sanh mà làm việc không. Nếu ta nói “*tôi thật tâm làm việc cho Hệ thống*” thì cũng chưa phải. Đối tượng phục vụ của chúng ta là chúng sanh chứ không phải là Hệ thống. Hệ thống chỉ là một mô hình, một phương tiện, là cầu nối để chúng ta tiếp độ chúng sanh. Nếu nói rằng “*tôi làm cho trường của tôi!*” thì càng tệ hại, càng sai vì trường cũng chỉ nằm trong Hệ thống. Nương vào tập thể để củng cố cá nhân, dựa vào sức mạnh tập thể để củng cố cái riêng của mình, đây chính là chiêu bài lợi dụng, đây là tâm xấu ác nhất. Tôi nói để mọi người phải bừng tỉnh!

Hòa Thượng nói: “*Một người toàn tâm toàn lực vì chúng sanh thì cho dù một ngày họ niệm 5 - 6 câu Phật hiệu cũng đã tương ứng với Phật. Vì Phật hiệu họ có thể gián đoạn nhưng Phật tâm trong*

họ không hề gián đoạn, tâm Phật của họ luôn thường hằng". Chúng ta muốn câu Phật hiệu luôn dính ở trên miệng hay chúng ta muốn tâm của chúng ta là tâm Phật? **Dùng tâm Phật để niệm Phật thì mới có thể thành Phật, còn dùng tâm chúng sanh để niệm Phật thì mãi mãi là chúng sanh**. Tâm chúng sanh là tâm "tự tư tự lợi", tâm "danh vọng lợi dưỡng", tâm hưởng thụ "năm dục sáu trần", tâm "tham sân si mạn".

Rất nhiều người học Phật, niệm Phật nhưng hiểu sai. Họ cho rằng phải dành hết thời gian để niệm Phật, nhưng đối với những việc vì lợi ích chúng sanh, cứu giúp chúng sanh thì họ thờ ơ. Niệm Phật thì nhàn hơn, có thể ở nhà đóng cửa ngò trong phòng máy lạnh để niệm Phật cho nên rất an nhàn. Còn đi bôn ba, ra ngoài bão táp mưa sa thì rất mệt.

Nếu chúng ta cưỡng cầu để làm thì chúng ta sai. Tôi không cưỡng cầu để đi đến các nơi. Vì mọi người cần cho nên tôi phải đi. Nếu tôi ở nhà thì không phải vất vả, có thể an nhàn hơn nhiều. Khí hậu nơi đó mát mẻ, luôn dưới 20 độ, cây trái quanh vườn rất nhiều. Mấy hôm nay cây mít quả đang chín liên tục. Nếu tôi nghĩ đến việc ở nhà niệm Phật cho thanh tịnh thì tôi sẽ không đi bôn ba. Hôm qua tôi nói chuyện ba ca, ăn cơm xong chưa kịp nghỉ ngơi thì tôi vào nói chuyện 1 tiếng, sau đó ca thứ hai lại nói chuyện hơn 1 tiếng, buổi tối lại nói chuyện tiếp xúc với mọi người 1,5 tiếng nữa. Tôi không phan duyên, không cưỡng cầu để làm. Tôi tùy thuận, tùy duyên mà làm.

Hòa Thượng nói: "**Không vì chính mình cầu an lạc, chỉ nguyện chúng sanh được lìa khổ**". Chúng ta có tâm tâm niệm niệm câu nói này không? Tâm đó mới là tâm Phật! Dùng tâm Phật để niệm Phật thì mới tương ưng được với Phật. Nếu chúng ta chỉ niệm sự an ổn, niệm sự thanh thoi của riêng mình thì đó là tâm phàm phu, không phải là tâm Phật. Vậy thì ta niệm đến lúc nào mới tương ưng được với Phật?

Tôi thấy rất nhiều người làm việc với tâm giả dối, làm việc với tâm không thật. Tôi cảm thấy tiếc vì cuộc đời này thời gian sống rất ngắn ngủi. Tại sao chúng ta không tận lực, không gắng sức? Đến khi chúng ta không còn sức lực nữa, muốn gắng sức để làm thì đã hết thời gian rồi, khi đó chúng ta lại tiếc nuối. Hòa Thượng cả một đời đã bôn ba khắp nơi trên thế giới. Lần trước tôi bay từ Hà Nội đến New York gần 20 giờ đồng hồ. Vậy mà Hòa Thượng bôn ba khắp nơi, hôm nay Ngài ở đây, mấy hôm sau Ngài đã ở một nơi khác, từ Đài Loan đến Hồng Kông, Mỹ, Úc, Anh, Pháp... Thế mới biết Hòa Thượng vất vả như thế nào! Ngài đã làm như chính lời Ngài đã nói: "**Không vì chính mình cầu an lạc, chỉ nguyện chúng sanh được lìa khổ**".

Chúng ta còn rất trẻ, rất khỏe nhưng lại chệnh mảng, lười biếng. Chúng ta tưởng rằng người ta không nhận ra sự chệnh mảng, lười biếng của chúng ta. Thật ra phàm phu bình thường còn có thể nhìn thấy, Quỷ Thần cũng nhìn thấy, Phật Bồ Tát nhìn thấy càng tường tận hơn. Chúng ta làm việc gì cũng phải rất cẩn trọng! Hòa Thượng nói: "**Bạn chỉ gạt được những người tâm ý qua loa chứ bạn không gạt được người có tâm ý se se thanh tịnh. Quỷ Thần xung quanh chúng ta nhìn thấy rõ hư tình giả ý của chúng**

ta, vậy mà chúng ta muốn họ kính trọng chúng ta, bảo trợ chúng ta, làm hộ pháp cho chúng ta! Họ chưa hại chúng ta đã là phước cho chúng ta rồi! Phật Bồ Tát thì càng tường tận hơn. Các Ngài biết rõ tường tận từng khởi tâm động niệm của chúng ta. Bạn giấu được ai chứ? Bạn tự lừa gạt mình thôi!”.

Tôi muốn nhắc mọi người phải dùng tâm chân thành để đối nhân xử thế tiếp vật chứ không dùng tâm tư lợi để làm. Tôi đã rất nhiều lần nghĩ rằng: “*Tôi sẽ không vượt qua được hôm nay!*”. Nhiều lúc tôi nghĩ cơ thể mình sẽ không vượt qua được nhưng tôi đã vượt qua được một cách nhẹ nhàng. Chúng ta phải xem lại, quán sát kỹ lại nội tâm của mình: Hàng ngày chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật bằng tâm chân thành hay bằng tâm vụ lợi được giấu kín ở phía sau? Chúng ta không trực tiếp, không lộ liễu làm vì lợi ích cá nhân nhưng vì làm vì lợi ích cho “*người của mình*”, đây cũng là phạm vào “*cái ta*” và “*cái của ta*”.

Phật Bồ Tát không có “*cái ta*” và “*cái của ta*”. “*Cái ta*” của Ngài đã hóa thân vào trong tất cả chúng sanh. **Tất cả chúng sanh là mình, mình là tất cả chúng sanh.** Tâm đó mới là tâm Phật, là tâm của người học Phật. Tôi đã từng nói: “*Chúng ta nhìn lại xem mình là Phật tử hay là ma tử?*”. Mọi người nghe tôi nói vậy thì cảm thấy khó chịu. Phật tử là con Phật, con Phật thì phải giống như Phật. Thí dụ này sẽ giúp mọi người dễ hiểu: Trong một bày sư tử, tướng đi của sư tử con cũng giống như sư tử mẹ, tiếng kêu của sư tử con tuy còn nhỏ nhưng cũng là tiếng sư tử. Nếu chúng ta thả con heo vào trong bày sư tử thì sẽ nhìn thấy rõ tướng đi của sư tử thì oai phong, tướng đi của con heo thì ục ịch ục ịch. Sư tử gầm lên thì dũng mãnh, con heo thì kêu “*éc! éc*”. Trong Kinh đã nói thí dụ này. Phật nói pháp như “*sư tử hống*”, như tiếng gầm dũng mãnh của sư tử. Tiếng gầm của sư tử làm cho muông thú khiếp sợ. Lời chánh pháp nói ra làm cho tà pháp bị đánh bại, những người tâm tà hại sẽ bị chấn động.

Uy lực của tâm vô cùng mạnh mẽ! Chúng ta muốn chinh phục người thì không cần dùng sức mạnh mà chỉ cần dùng một mảng tâm chân thành. Thầy Chu Văn An nói: “***Lấy đức phục người là mạnh, lấy thế phục người là hung***”. Sức mạnh của nội tâm rất lớn, chỉ cần một mảng tâm chân thành. Hôm nay tôi muốn chia sẻ với mọi người về việc này. Nếu chúng ta dùng một mảng tâm chân thành để đối đãi với người thì sẽ nhiếp phục được người mà không có khó khăn gì cả.

Chúng ta phải tự tu tập, tự hoàn thiện bản thân mình. Khi năng lực của chúng ta đầy đủ thì Phật Bồ Tát sẽ cử người đến thay Phật Bồ Tát mà làm việc, thành toàn cho chúng ta, khi đó chỉ sợ chúng ta không có đủ thời gian mà làm. Chúng ta khởi được tâm chân thành thì tự khắc sẽ có người đến hỗ trợ, thành toàn cho chúng ta. Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, trên bước đường hoằng pháp lợi sanh bao nhiêu năm nay, Ngài có gặp chướng ngại không?*”. Hòa Thượng nói: “***Tôi không hề gặp chướng ngại, tất cả mọi việc đều là “tác ý viên thành”***”. Ngài chỉ cần khởi tâm là việc đó được hoàn thành. Việc có thể hoàn thành là nhờ Phật Bồ Tát an bài. Phật Bồ Tát an bài cho chúng ta vì chúng ta dùng tâm Phật, làm việc cho Phật.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!